

ת"פ 36952/12/13 - מדינת ישראל נגד יורה זלזניק

בית משפט השלום בנתניה

06 אפריל 2017

ת"פ 36952-12-13 מדינת ישראל נ' זלזניק

לפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
יורה זלזניק

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ניסים סוסי

הנאשם ובא כוחו עו"ד יואב קיץ

מתורגמן מר אלכס בדרק

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני שלא כלל בחובו הסכמה לעונש, בשתי עבירות של איומים, עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם הוא אב לקטין, אשר בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, למד בגן הילדים 90 "שרקרק" בנאות גולדה בנתניה. בתאריך 14.11.13, בשעות הבוקר, הגיע הנאשם עם בנו הקטין לגן הילדים, כאשר באותה עת היו בגן הגננת המשלימה והסייעת. הנאשם ביקש לשוחח עם הגננת, ואמר לגננת המשלימה ולסייעת למה היא לא נמצאת אני לקחתי יום חופש במיוחד כדי לפתור את הבעיה איתה ולדבר איתה.

באותן הנסיבות אמר הנאשם לגננת המשלימה ולסייעת "אני בקריזה, אני ארצח אותה, הכל בגללה". עוד אמר הנאשם "אני באתי לעשות לזה סוף, אישתי אישה טובה ועדינה, עכשיו אני אעשה לזה סוף. משחקת אותה אנטי רוסית".

עמוד 1

בהמשכו של אותו היום, התקשר הנאשם למשרדי אגף הגיל הרך בעיריית נתניה, ולשיחתנו ענתה מזכירת האגף. הנאשם ביקש לדבר עם מנהלת האגף, המזכירה הסבירה לו שהמנהלת לא נמצאת ושאלה האם תוכל לסייע לו. הנאשם אמר שהוא התלונן דרך פניות הציבור על הגנת מספר פעמים, ואמר "בסוף יהיה פה רצח" או "אח"כ אתם מתפלאים למה יש רצח".

ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים בעבירת האיומים, וטען כי מעשיו של הנאשם מגלמים פגיעה בערכים אלו המצויה ברף חומרה גבוהה. התובע הדגיש בטיעונו את הצורך להגן על תפקודם של עובדי הציבור ושל הנוטלים חלק במערכות החינוכיות, למען יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא, ותוך שמירה על שלווה נפשית. עוד נטען, כי יש לראות בחומרה את תוכנו של האיום, שעניינו איום ברצח ואת העובדה שבוצעו על ידי הנאשם שני איומים כלפי גורמים שונים, באותו היום.

לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם, נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם עונש של מספר חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

עוד הפנה התובע בטיעונו לכך שלשיטתו, תוכן התסקיר, בדגש על התבטאויות הנאשם ועל אי הפנמת הפסול שבמעשיו, איננו עולה בקנה אחד עם המלצת שירות המבחן.

באשר לעתירה לביטול הרשעתו של הנאשם, טען התובע כי המקרה שבנדון אינו עולה בקנה אחד עם שני התנאים של הלכת כתב, שכן לא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם, כתוצאה מהרשעתו בדין ובנוסף נסיבות ביצוע העבירה אינן מאפשרות ויתור על ההרשעה.

ב"כ המאשימה הגיש לעיון בימ"ש גז"ד שניתן בת"פ 37593-09-10 (שלום כפר סבא) בעניין מנצור.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי הנאשם כבן 57 נטול הרשעות קודמות, כאשר המעשים נושא כתב האישום, אינם מאפיינים את התנהלותו דרך קבע. עוד נטען כי אף שגישת הנאשם כלפי הרשויות איננה מעוררת אמפטיה, הרי שלא נלוותה לאיומיו של הנאשם כוונה ממשית, ויש לראות בהן דרך התבטאות לא ראויה, להבדיל מרצון בביצוע של ממש.

עוד הפנה ב"כ הנאשם, לכך שיש לזקוף לזכות הנאשם, את הודאתו באשמה ולהתחשב בעבודה שהיה נתון במעצר במשך יממה, ושעצם הנקיטה בהליך הפלילי פגעה בנאשם ובמשפחתו.

הסנגור הפנה בטיעונו לנתונים המופיעים בתסקיר שירות המבחן, וביקש לאמץ את המלצות משירות המבחן, ככתבן וכלשונו.

הוסיף ב"כ הנאשם בהקשרה של הפסיקה הנוהגת כי בד"כ נלוות עבירת האיומים לעבירות נוספות, וכי פסה"ד שהוגש מטעם המאשימה, חמור בנסיבותיו מהנסיבות שבעניינו, ומשכך אין ללמוד ממנו גזרה שווה.

בהתאם לסעיף 40 ב' לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה

בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החשבתי, שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

טרם קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, אדון בעתירתו לביטול הרשעתו בדיון.

בהתאם להלכה הפסוקה (ראו ע"פ 2083-96 כתב נ' מדינת ישראל), ככל הוא כי מקום שהוכחה אשמתו של אדם בפלילים - יש להרשיעו בדיון. נדרש קיומם של שני תנאים מצטברים, בכדי שבימ"ש ימנע מהרשעת נאשם אשר הוכחה אשמתו: ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.

עוד נקבע בהלכת כתב כי בימ"ש יפעיל סמכותו בהקשר זה, רק במקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן.

ברע"פ 7224-14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל שב ואימץ בית המשפט העליון את העקרונות שהותוו בהלכת כתב, בהבהירו כי לא ניתן לוותר על החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, וכי חובה זו מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג, שעניינו הימנעות מהרשעה ואשר נועד לחול רק במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצרכי שיקומו של הנאשם (סעיף 10 לפסה"ד).

במקרה דנן, לא הוכחה בפני תשתית ראיתית כלשהי להוכחת פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו של הנאשם, כתוצאה מהרשעתו בדיון. שירות המבחן ציין אומנם בתסקירו שהנאשם הביע חשש מהרשעה נוכח האפשרות שיתחיל בהליכים לקבלת אזרחות רוסית, עם זאת, ציין כי לא הוצג מסמך המעיד כי עלולה להיגרם לנאשם פגיעה קונקרטית בעבודתו כמו גם מסמך הנוגע לכללים הנהוגים מטעם הרשויות ברוסיה.

גם במהלך הדיון בבית המשפט לא הוצג בפני מסמך כלשהו המצביע כי הרשעת הנאשם בדיון, תסכל את האפשרות לקבלת אזרחות רוסית, מה גם שהנאשם טרם גיבש דעתו באשר לכוונתו לפנות ולבקש אזרחות כאמור. לא הוצגה ראיה כלשהי אף בנוגע לפגיעה בפרנסת הנאשם כתוצאה מהרשעתו.

יתרה מכך, עסקינן בעבירות איומים אשר הופנו כלפי שתי עובדות מערכות החינוך. האיום הראשון מופנה כלפי גננת שטיפלה בבנו הקטין של הנאשם, בעוד שהאיום השני הושמע בפני עובדת אגף הגיל הרך בעיריית נתניה. תוכן האיום עצמו חמור ונוגע לאיום ברצח. קיים אינטרס ציבורי ברור ומובהק בהגנה על יכולתם של עובדי ציבור, בדגש על עובדי מערכות החינוך, לבצע את תפקידם מבלי שיהיו נתונים לפחד ולאיומים מצידם של האנשים עימם הם באים במגע.

בהמשך לזאת, לא מצאתי כי ניתן לוותר על הרשעת הנאשם, במקרה דנן, מבלי לפגוע באופן מהותי באינטרס הציבורי ובשיקולי הענישה.

משלא הוכחו בפני שני התנאים שנקבעו בהלכת כתב, תיוותר הרשעתו של הנאשם על כנה.

מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם:

בית המשפט העליון פסק זה מכבר, כי מניעת ההפחדה וההקטנה לשמן, היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים. אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט, מפני מעשה הפחדה והקטנה שלא כדין, כאשר אינטרס חברתי נוסף המוגן בעקיפין בעבירה נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. משנה תוקף קיים לערכים אלו, בהקשרם של עובדי ציבור ככלל ועובדי מערכות חינוכיות בפרט. לעבירות המבוצעות כנגד עובדי ציבור, נודעת חומרה מיוחדת משום שהם פוגעים בתפקוד התקין של השירות הציבורי, ולא אחת עובדי הציבור כמו גם מחנכים, גננות ומורים נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים.

המסר היוצא מבית המשפט, חייב להיות חד משמעי, ולפיו שלומם וכבודם של אנשי החינוך, לא יהיה הפקר (ראו למשל, ע"פ 13-4565 חלאד נ' מדינת ישראל).

מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנן, הינה מהותית. יש לציין לחומרה את העובדה שאיומיו של הנאשם הופנו כלפי עובדי ציבור, והעוסקים במערכת החינוך כאשר האיום הראשון הופנה כלפי הגננת בגן הילדים בו שהה באותה עת בנו הקטין של הנאשם, והושמע בפני גננת משלימה וסייעת. האיום השני הושמע בצורה טלפונית לעובדת אגף הגיל הרך, בעיריית נתניה.

יש לראות כנסיבה לחומרה את העובדה שלאחר האיום הראשון המתואר בכתב האישום, לא התקררה דיה רוחו של הנאשם, והוא מצא לנכון לאיים פעם נוספת על המזכירה עימה דיבר.

תוכנו של האיום המתואר בשתי העבירות, מהווה נסיבה נוספת לחומרה, משום שמדובר באיום ברצח.

מנגד, יש לציין כי מעשיו של הנאשם, בוצעו להתרשמותי וכעולה גם מהתרשמות שירות המבחן, על רקע תחושת מצוקה קשה של הנאשם ואישתו, ועל רקע חרדתם פן התנהלות גורמי החינוך תיפגע בבנם הפעוט. עוד אציין כי לא נראה שקדם לביצוע העבירות האיומים, תכנון מוקדם או שהנאשם עשה מעשה כלשהו על מנת לממש את איומיו, מאז אמירתם ועד היום.

באשר לרמת הענישה הנוהגת, אציין כי ב"כ המאשימה הגיש לעיון בימ"ש פס"ד בו נגזרו עונשי מאסר בפועל על נאשמים שאיימו על מורה בבית ספר. יחד עם זאת נסיבותיו של אותו מקרה (ת"פ 37593-09-10) חמורות מן הנסיבות שבפניי שכן דובר שם באיום קונקרטי בירי ובזריקת רימון על ביתו של המורה, האיומים הושמעו במרווח של ימים וברקע כתב האישום, צוין כי כעבור מספר ימים בחלוף איומי הנאשמים, אכן בוצע ירי על רכבו של המתלונן.

עוד אוסיף כי באותו עניין דובר בנאשמים בעלי עבר פלילי משמעותי, שלא כמו הנאשם דנן.

מהיכרותי עם הפסיקה הנוגעת לעניין מצאתי כי מתחם העונש ההולם, אשר צוין בפסה"ד אליו הפנתה המאשימה, הינו ראוי בנסיבות ונע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

לא קיימים שיקולים המצדיקים סטיה ממתחם העונש ההולם לקולא או לחומרה.

בתוך מתחם העונש ההולם, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף יא' לחוק.

במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקוליי את הנסיבות הבאות:

א. הנאשם כבן 57, אב לקטין, נטול הרשעות קודמות. בהתאם לאמור בשירות המבחן, הנאשם יליד ליטא, עלה לישראל בשנת 1972, ושירת שירות צבאי מלא. מזה כחמש שנים עובד בניהול בניין ומתן מידע בתחום ההייטק. תיאר עצמו גם כמוזיקאי בתחום הרוק. לא קיימים כנגד הנאשם תיקים נוספים, באופן המצביע על כך שהאירועים מושא כתב האישום אינם מאפיינים את התנהלות הנאשם דרך קבע.

ב. הנאשם ואישתו היו שרויים במצב נפשי מורכב עובר לביצוע העבירות, נוכח חילוקי דעות עם הגננת, מצב שהוביל להתפרצויות בכי תקופות מצד אישתו של הנאשם. הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות בתום שמיעת הראיות והסיכומים בתיק, באופן שחסך במידת מה מן הזמן השיפוטי, עובדה שתיזקף לזכותו.

מנגד, אציין כי הנאשם התקשה להביע אמפתיה כלפי הגננת שבעניינה הופנו האיומים, וראה עצמו ומשפחתו כנפגעים העיקריים לרבות סברתו שמדינת ישראל ונציגיה, צריכים להתנצל בפניו על עוגמת הנפש שנגרמה לו. לצד זאת, הצליח הנאשם להתבונן בביקורתיות על מעשיו ואף הביע נכונות לקחת חלק בטיפול פרטני בשירות המבחן.

שירות המבחן ציין בתסקירו כי לצד הנוקשות החשיבתית והקושי בהבעת אמפתיה לנפגעת, החשדנות והבעת חוסר אמון בגופים ציבוריים, התרשמו כי קיימים גורמים המצמצמים סיכון, וכי ההליך המשפטי היווה עבור הנאשם גורם מרתיע ומציב גבול אשר יש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות התנהגות דומה.

בהקשר זה, אוסיף שהמלצת שירות המבחן היא להסתפק בהטלת צו מבחן בעניינו של הנאשם.

ג. לא הובאו בפני נתונים בדבר ניסיון הנאשם ליצור קשר עם נפגעת העבירה לצורך התנצלות בפניה או פיצוי כלשהי.

ד. הנאשם היה נתון במעצר בגין העבירות מושא תיק זה למשך יממה, לראשונה בחייו.

ברור כי נוכח נסיבותיו האישיות והכלכליות של הנאשם, הטלת עונש של מאסר בפועל ולו בדרך של עבודות שירות, תהייה בעלת השפעה שלילית על הנאשם ועל בני משפחתו.

באזון בין מכלול השיקולים שאינם נוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, בדגש על הודאת הנאשם בעבירות המיוחסות לו,

היותו נטול עבר פלילי, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות והמלצתו החיובית של שירות המבחן, מצאתי כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

נוכח כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מהיום והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על העבירה בה הורשע או על כל עבירת אלימות.
- ב. פיצוי בגובה של 1,000 ₪ לכל אחת מן העדות הבאות: עת/5 ו- עת/2.
לבקשת ב"כ הנאשם, סכום הפיקדון (בגובה 1,500 ₪) שהופקד בתיק מ"י 28889-11-13, ישמש לצורך תשלום הפיצוי, יתרת הפיצוי תופקד ע"י הנאשם בקופת בית המשפט תוך 30 יום מהיום.
- ג. מוצא בזאת צו מבחן בעניינו של הנאשם, למשך שנה מהיום.
מובהר לנאשם כי ככל שיפר את צו המבחן, מוסמך יהיה בית המשפט לשוב ולדון בעניינו לרבות גזירת דינו מחדש.

העתק הפרוטוקול ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבימ"ש המחוזי מרכז.

ניתנה והודעה היום י' ניסן תשע"ז, 06/04/2017 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלדעלידיאוריתזיתוני